

קִבְּץ

תּוֹךְ הַנִּחַל

דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרְרִים מְעִירִים וּמְחַזְּקִים, אֲשֶׁר מְתוֹךְ
הַנִּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחֲיֹת נַפְשׁ כָּל חַי וּמְשֵׁם יִשְׁקוֹן
הַעֲדָרִים, לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוּדַת הַבוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִיו נִמְצָאִים

אֲשֶׁר נֶאֱמְרוּ עַל יְדֵי

מֶרֶן מוֹהָרָא "שׁ שְׁלִיט" א

בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית שְׁבַת פְּרִשַׁת וְאָרָא ה'תשע"ד

דְּדַבֵּר נִפְלְאוֹת מֵהַגְּלוּי שְׁגָלָה רַבְּנוּ ז"ל שֶׁעַל יְדֵי אַמוּנָה בְּרוּךְ בּו יִתְבַּרֵּךְ
אֲפֹשֶׁר לְעַבֵּד אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם כָּל דְּבַר וְאִין צְרִיךְ לְעִבּוּדוֹת קְשׁוֹת,
שְׂמַחֲשֻׁבָה זֹו בָּאָה מִמְּעוֹט אַמוּנָה, וַיְדַבֵּר מִעֲנִין שְׂאָדָם צְרִיךְ לְהִיּוֹת מוֹדַע
לְכַחוּתָיו הַגְּדוּלִים, וַיְבַאֵר בְּזֶה אֶת הַתְּבִיעָה שֶׁהִיְתָה עַל מִשָּׁה רַבְּנוּ, עַד
שֶׁזָּכָה לְהַחֲדִיר בָּהֶם אֶת תְּקוּנַת הַגְּאֻלָּה

יֵצֵא לְאוֹר עָרַב שְׁבַת קֹדֶשׁ פְּרִשַׁת וְאָרָא תשע"ה

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מְתִיבְתָא 'הֵיכַל הַקְּדוֹשׁ' חֲסִידֵי בְּרֶסֶלַב

עִיר הַקְּדוֹשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

הכתבת להשיג את הקונטרס הקדוש הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מבְּרֶסְלֵב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים:

בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

יְבִנְאֵל עִיר בְּרֶסְלֵב

גָּלִיל.

בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית

מְתִיבְתָא הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

סֵעָדָה שְׁלִישִׁית פְּרִשְׁת וְאַרְא תשע"ד

מְאָמֵר

מְקַצֵּר רוּחַ וּמַעֲבִדָה קְשָׁה

בְּסֵעָדָה שְׁלִישִׁית, סֵעֵדַת רַעוּא דְרַעוּיָן, דְּבַר מוֹהֲרָא שׁ נ"י דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנַפְלָאִים
מְאֵד, עַל פִּי דְּבָרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּלִקוּטֵי מוֹהֲרָן חֶלֶק ב' סִימָן פּוּ, הַמְדַבֵּר מֵעֲבוּדוֹת
קְשׁוֹת הַבְּאוֹת מִפְּנֵי הָאֱמוּנָה, עֵינֵי שָׁם.

אֶפְשָׁר לַעֲבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּכָל דְּבָר

פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא שׁ נ"י, רַבְנּוּ ז"ל אוֹמֵר: דַּע, שְׁעַל יָדֵי
שְׁהַעוֹלָם הֵם מְקַטְנֵי אֱמָנָה, עַל כֵּן הֵם צָרִיכִים לְתַעֲנִית, דְּהֵינּוּ
עֲבוּדוֹת קְשׁוֹת, כִּי בּוֹדְאֵי יְדוּעַ, שְׁאֶפְשָׁר לַעֲבוֹד הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
בְּכָל דְּבָר, כִּי 'אֵינִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֵי בְטָרוּוּנֵיָא עִם בְּרִיּוּתֵיּוֹ'
(עֲבוּדָה זָרָה ג' ע"א), אֲךָ מָה שְׁצָרִיכִין לַפְּעָמִים לַעֲבוּדוֹת קְשׁוֹת,
הוּא בְּבַחֲיַנַּת מָה שְׁאָמְרוּ רַז"ל (סִנְהֶדְרִין עַד ע"ב): 'בְּשַׁעַת שְׁמַד
אֶפְלוּ אַעֲרַקְתָּא דְּמִסְאֲנֵי יַהֲרַג וְאֵל יַעֲבֹר'. נִמְצָא, שְׁאֵף שְׁבֹאֲמַת
אֵינִי רְאוּי שְׁיַהֲרַג עַל זֶה, אֲךָ מִחֲמַת שְׁהוּא שַׁעַת שְׁמַד, וְהֵם
מִתְגַּבְּרִים וְרוֹצִים דִּיקָא לְהַעֲבִירוּ עַל דַּת וּלְהַבִּיאוּ לְכַפִּירוֹת, חֵס
וְשָׁלוֹם, עַל כֵּן הוּא מְכַרַח לְמָסַר נַפְשׁוֹ אֶפְלוּ עַל דְּבָר קָל,

והעבודה זרה והכפירות הם בבחינת (תהלים קלה, יז): "אף אין יש רוח בהם" - שאין בהם שום רוח כלל, והקטני אמנה הם בבחינת "מקצר רוח", שהוא כמו ממצע, דהינו שאין להם אמונה שלמה, שהיא בחינת מאריך רוחו, כמוכא במקום אחר (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן קנה), ואף על פי כן אינם כופרים לגמרי, שאין להם שום רוח כלל, רק הם כמו ממצע, ורוחם קצרה בחינת מקצר רוח, וזהו (שמות ו, ט): "מקצר רוח ומעבדה קשה" - שמחמת שהם בבחינת "קצר רוח", מחמת שהם קטני אמנה, על ידי זה צריכין לעבודות קשות ולתעניתים, כמו שבשעת השמד שהיא קלקול אמונה לגמרי, צריכין אפלו למסר נפשם ממש אפלו על דבר קל, כמו כן פשיש קטנות ופגם באמונה, צריכין לעשות עבודות קשות, ויש כמה בחינות בקטני אמנה, כי יש אפלו צדיקים שהם קטני אמנה, כמו שדרשו רז"ל (סוטה מח ע"ב), על פסוק (זכריה ד, י): "כי מי בז ליום קטנות" - מי גרם לצדיקים וכו'; עד כאן לשון רבנו ז"ל.

וימצאו את השם יתברך בתוך כל עסקיהם הגשמיים והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה מי שיש לו אמונה ברורה בהשם יתברך, ויודע שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל,

הוא יודע היטב שאפשר לעבוד את השם יתברך בכל דבר ממש, ואין שום דבר שלא יכול להפך אל עבודת השם יתברך, כי הקדוש ברוך הוא ברא עולם הגשמי, כדי שיעלו בני אדם את כל הגשמיות אל רוחניות אלקותו יתברך, וימצאו את השם יתברך בתוך כל עסקיהם הגשמיים, כגון באכילתו, ובשתיתו, ובמשאו ומתנו עם הבריות, כי גם בשעת משא ומתן אדם עסוק בתורה ממש, וכמאמר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע, שהלומד "המחליף פרה בחמור" וכו', מקים מצות למוד התורה, אבל העוסק במשא ומתן, ומחליף פרה בחמור, ונזהר בכל ההלכות השייכות אליה, מקים את התורה ממש (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן רפ). כי יש הלומד בבית המדרש הלכות גנבה וגזלה ואונאה, אבל כשכא לעובדא ולמעשה, אינו מקים אותן כלל חס ושלום, מה שאין כן העוסק במשא ומתן, ונזהר בתכלית שיהיו כל מעשיו מישרים על פי התורה, מקים את התורה ממש. נמצא, שאין צריכים עבודות קשות כלל, רק העקר למצא הקדוש ברוך הוא בתוך המעשים אשר הוא עושה, ולקשר כלם אל התורה, וזוהי העבודה הכי גדולה.

מה שאין כן מי שאין אמונתו ברורה ומזככת כל כך, נדמה לו שפדי לעבוד את השם יתברך צריכים לעשות עבודות קשות וכבדות, כגון להתענות תעניות רבות, ולעשות סגופים שונים, ורק עבודות כאלו חשובות בעיני השם יתברך. אבל עבודות פשוטות אינן חשובות כלל, וכל זה בא מחמת מעוט אמונה, שאינו מכיר עצם גדלותו יתברך, וגם אינו מכיר עצם חשיבותו בעיני השם יתברך, ואיך שכל נקדה קטנה שלו, חשובה מאד בעיני השם יתברך, כי חלק מן האמונה הקדושה להאמין גם בעצמו (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן סא), הינו להאמין שכל תנועה קטנה שעושה בשביל הקדוש ברוך הוא, חשובה ומרצה מאד למעלה, וכשיש לאדם אמונה זאת, אזי יודע שאפשר לעבוד את השם יתברך בכל דבר, ואינו צריך לעבודות קשות כלל.

חשבו שמשה יגלה להם עבודות קשות

והנה רבנו ז"ל מלביש את ההשגה הזאת בפסוק מפרשת השבוע (שמות ו, ט) ולא שמעו אל משה מקצור רוח ומעבדה קשה, שבשעה שמשה רבנו בא אל נשמות ישראל, ואמר להם את ארבעת הלשונות של גאלה (פסוקים ו, ז) והוצאתי אתכם מתחת סבלות מצרים, והצילתי אתכם מעבודתם, וגאלתי אתכם

בְּזִרְוֹעַ נְטוּיָהּ וּבְשִׁפְטִים גְּדוּלִים, וְלִקְחָתִי אֶתְכֶם לִי לְעַם וְגו',
 שְׁכַנְגְדֶם תִּקְנֶנּוּ חֻכְמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים אַרְבַּע כּוֹסוֹת בְּלִיל פֶּסַח, וְגַם
 אָמַר מֹשֶׁה לָּהֶם לְשׁוֹן חֲמִישִׁית (פְּסוּק ח'), וְהִבֵּאתִי אֶתְכֶם אֶל
 הָאָרֶץ וְגו', שֶׁהוּא כְּנֶגֶד כּוֹס חֲמִישִׁית, כּוֹס שֶׁל אֱלֹהֵי הַנְּבִיא,
 שְׂיָבוֹא בְּמַהֲרָה לְבַשֵּׁר אֶת הַגָּאֲלָה, וּכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְלָאכִי ג, כג):
 "הִנֵּה אָנֹכִי שֹׁלַח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנַי בְּאֵי יוֹם ה' הַגְּדוֹל
 וְהַנּוֹרָא", כְּשֶׁאָמַר מֹשֶׁה רַבֵּנוּ אֶת כָּל זֹאת לְיִשְׂרָאֵל, כְּתִיב (פְּסוּק
 ט') וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה בֵּן אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. אָבָל לֹא קִבְּלוּ אֶת דְּבָרָיו,
 אֲלָא "וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה". וּמִסְבִּיר
 רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁהַסְּבָחָה שֶׁלֹּא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה, מִחֲמַת שֶׁחָשְׁבוּ
 שֶׁמֹּשֶׁה יִגְלֶה לָּהֶם סְגוּפִים שׁוֹנִים וְעִבּוּדוֹת קָשׁוֹת, שֶׁעַל יָדָם
 יֵצְאוּ מִמִּצְרַיִם, אָבָל ד' לְשׁוֹנוֹת שֶׁל גָּאֲלָה, וּשְׁתֵּית ד' כּוֹסוֹת,
 אֵיזוֹ עִבּוּדָה יֵשׁ בָּזֶה, שְׂיֻצֵיא אוֹתָם מִתַּחַת שֶׁעֲבוּד מִצְרַיִם?

אַמוּנָה מְכַנִּיסָה בְּאָדָם אֲרִיכַת אַפִּים, וּסְבִלְנוֹת עֲצוּמָה מְאֹד
 וְזֶה וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה, וּמִסְבִּיר
 רַבֵּנוּ ז"ל, מַהוּ הַקָּשֶׁר בֵּינן "קָצֵר רוּחַ" לְ"עֲבֹדָה קָשָׁה"? "קָצֵר
 רוּחַ" הוּא מְעוּט אַמוּנָה, כִּי אַמוּנָה מְכַנִּיסָה בְּאָדָם אֲרִיכַת
 אַפִּים, וּסְבִלְנוֹת עֲצוּמָה מְאֹד (לְקוּטֵי מוֹהֲרָן חֶלֶק א' סִימָן קנ"ה), וּמִי

שֵׁשׁ לוֹ אַמוּנָה בְּרוּרָה וּמְזַכֶּכֶת, יֵשׁ לוֹ אַרְיַכַת אַפִּים לְסַבֵּל כָּל מֵה שְׁעוֹבֵר עָלָיו בְּחַיִּים, וְאֵף פַּעַם אֵינוֹ אוֹבֵד סְבֻלָּנוֹתוֹ, כִּי יוֹדֵעַ שֶׁהַכֹּל בְּהַשְׁגָּחָה עֲלֵיוֹנָה, וּבְחֻשְׁבוֹן צְדָק, וְלָמָּה לוֹ לְאַבֵּד סְבֻלָּנוֹתוֹ, הֲרֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה הֵכֵי טוֹב בְּשִׁבִיל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, הֶעֱקֵר לְהֶאֱרִיךְ אֵף וְלְסַבֵּל הַכֹּל, וְעַל יְדֵי זֶה גַם נִצְוֶה מִ"עֲבוּדָה קָשָׁה", וְהַחַיִּים אֲצֵלוֹ "עֲבוּדָה קְלָה", כִּי מִגְדֵּל זְכוּךְ אַמוּנָתוֹ, יוֹדֵעַ הֵיטֵב שֶׁכָּל דְּבַר קָטָן חָשׁוּב מְאֹד בְּעֵינֵי הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְשֵׁשׁ וְשִׁמַּח עִם כָּל תְּנוּעָה קְטַנָּה שְׂזוּכָה לַעֲשׂוֹת בְּשִׁבִיל הַשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, וְאֵף פַּעַם אֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲבוּדוֹת קָשׁוֹת כָּלֵל.

נִדְמָה לוֹ שְׂאִין חֲשִׁיבוֹת כָּלֵל לְדַבְרִים קְטַנִּים וּפְעוּטִים אֲבָל מְעוּט אַמוּנָה, חֶסֶד וְשְׁלוֹם, גּוֹרֵם לְאָדָם "קֶצֶר רוּחַ", שְׂאוּבֵד סְבֻלָּנוֹתוֹ וְאֲרִיכַת אָפוֹ, וְנִתְקַצֵּר רוּחוֹ מְאֹד, וּמִמִּילָא יֵשׁ לוֹ "עֲבֻדָה קָשָׁה" בְּחַיִּים, כִּי נִדְמָה לוֹ שְׂאִין חֲשִׁיבוֹת כָּלֵל לְדַבְרִים קְטַנִּים וּפְעוּטִים, רַק עֲבוּדוֹת קָשׁוֹת וְסִגּוּפִים גְּדוּלִים חֲשׁוּבִים לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, וּמְחַמַת שְׁלֵא כָּל אֶחָד יָכוֹל לְהַחְזִיק מְעַמָּד בְּעֲבוּדוֹת קָשׁוֹת וְסִגּוּפִים גְּדוּלִים, עַל כֵּן אֵינוֹ עוֹשֶׂה כָּלוּם. נִמְצָא, שֶׁ"קֶצֶר רוּחַ", קָשׁוֹר וְאָדוּק מְאֹד עִם "עֲבֻדָה קָשָׁה", כִּי דִיקָא מְחַמַת שֵׁשׁ לוֹ "קֶצֶר רוּחַ" שֶׁהוּא מְעוּט

אֲמוּנָה, וְחֶסֶד אֲרִיכַת אַפַּיִם, לִכֵּן יֵשׁ לוֹ "עֲבֹדָה קָשָׁה", וְאִינוּ יוֹדְעֵי כָּלֵל אֵיךְ לְעִבּוֹד הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ בְּאַמֶּת, נִמְצָא שְׂמֵבָאִים מְאֹד דְּבָרֵי הַפְּסוּק "וְלֹא שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה", כִּי שְׁנֵיהֶם תְּלוּיִים זֶה בְּזֶה מִמֶּשׁ.

לְכַאוּרָה יֵשׁ לְשֹׂאֵל כָּאֵן שְׂאֵלָה גְדוּלָה אֲבָל לְכַאוּרָה יֵשׁ לְשֹׂאֵל כָּאֵן שְׂאֵלָה גְדוּלָה, הֲרִי בְּשַׁעֲה שְׁשַׁלַּח הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת מֹשֶׁה לְלַכֵּת לְגֵאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל, מֵאֵן מֹשֶׁה רִבְּנוּ בְּתַחֲלָתוֹ, וְאָמַר (שְׁמוֹת ג, יא): "מִי אֲנֹכִי כִי אֵלֶיךָ אֶל פְּרַעֲה וְכִי אוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם", וְכֹאֲשֶׁר הִפְצִיר בּוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ לַיְלָךְ, אָמַר מֹשֶׁה (שְׁם ד, א): וְהֵן לֹא יֶאֱמִינוּ לִי וְלֹא יִשְׁמְעוּ בְּקוֹלִי וְגו', וְאֵז אָמַר לוֹ הַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ (שְׁם ד): מַה זֶה בְּיָדְךָ, וַיֹּאמֶר מֹטָה, וַיֹּאמֶר הַשְּׁלִיכְהוּ אֶרְצָה, וַיִּשְׁלִיכְהוּ אֶרְצָה וַיְהִי לְנַחֲשׁ, וַיִּנָּס מֹשֶׁה מִפְּנֵיו. וְאוֹמְרִים חֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים (מוֹבָא שְׁם בְּפִרּוּשׁ רִשִׁי), לָמָּה נִהַפְּךָ לְנַחֲשׁ, לְהִרְאוֹת לוֹ שֶׁתִּפְסֵם אֲמִנְתּוֹ שֶׁל הַנִּחַשׁ, שֶׁסִּפֵּר לְשׁוֹן הָרַע עַל יִשְׂרָאֵל, וְכֵן אוֹת הַשְּׁנִי (שְׁם פְּסוּק ו), הִבֵּא יָדְךָ בְּחִיקָךָ, וַיִּבֵּא יָדוֹ בְּחִיקוֹ וַיּוֹצִיאָהּ, וְהִנֵּה יָדוֹ מְצַרְעַת כְּשֶׁלֶג - לָקָה בְּצַרְעַת, עַל שֶׁסִּפֵּר לְשׁוֹן הָרַע עַל יִשְׂרָאֵל. וְלְכַאוּרָה יֵשׁ כָּאֵן שְׂאֵלָה גְדוּלָה, הֲרִי בְּפִרְשָׁתְנוּ כְּתִיב "וְלֹא

שָׁמְעוּ אֶל מֹשֶׁה מִקְצֵר רוּחַ וּמֵעֲבֹדָה קָשָׁה", הָרִי סוּפוּ הוֹכִיחַ
עַל תַּחֲלָתוֹ, שֶׁצָּדְקוֹ דְּבָרֵי מֹשֶׁה רַבְּנוּ שְׁלֵא יִשְׁמְעוּ אֵלָיו בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, וְלֹא יֵאֱמִינוּ לוֹ, וְאִם כֵּן יִפְהַ עָשָׂה שְׁמָאן בְּשִׁלְיָחוֹתוֹ,
שֶׁהָרִי הַפִּיר טִבְעָם, וְלֹא רָצָה לְהוֹסִיף לָהֶם עוֹן שְׁלֵא יִשְׁמְעוּ
אֵלָיו, וְאִם כֵּן לָמָּה נִעֲנַשׁ שְׁנִתְרָאָה אֵלָיו הַנְּחָשׁ, וְגַם לָקָה
בְּצָרְעַת?!

חֶלֶק עֲקָרֵי מִן הָאֱמוּנָה, שִׁיאֲמִין אָדָם בְּכַחוֹת שֶׁל עֲצָמוֹ
אֲבָל הַתְּרוּץ מִנַּח בְּסוּף דְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל בְּתוֹרָה זוֹ, בְּמָה שְׁאוּמֵר
רַבְּנוּ ז"ל: שִׁישׁ כְּמָה בְּחִינּוֹת בְּקִטְנֵי אֱמוּנָה, כִּי יֵשׁ אֶפְלוֹ
צְדִיקִים שֶׁהֵם קִטְנֵי אֱמוּנָה, כְּמוֹ שְׁדַרְשׁוּ רַז"ל (סוּטָה מֵח ע"ב), עַל
פְּסוּק (זְכוּרִיה ד, י'): "כִּי מִי בַז לְיוֹם קִטְנוֹת" - מִי גָרַם לְצְדִיקִים
שִׁיתְּבַזּוּ שְׁלַחֲנָן לְעֵתִיד לְבֹא? קִטְנוֹת שֶׁהִיָּה בָּהֶם שְׁלֵא הֵאֱמִינוּ
בְּהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא', עֵינֵן שָׁם. כִּי חֶלֶק עֲקָרֵי מִן הָאֱמוּנָה,
שִׁיאֲמִין אָדָם בְּכַחוֹת שֶׁל עֲצָמוֹ, שִׁישׁ לוֹ אֶת הַכַּחוֹת הַגְּדוּלִים
בְּיוֹתֵר וְהוּא מְסַגֵּל לְהִרְאוֹת נִפְלְאוֹת בְּעוֹלָם, הֵן לְעִבּוֹד אֶת
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעֲצָמוֹ, וְהֵן לְעִזּוֹר לְכָל הָעוֹלָם כְּלוֹ לְחִזּוֹר אֶל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלִכֵּן עָלִיו לְהִתְחַזֵּק בְּאֱמוּנָה יִתְרָה, וְלִלְכֹת
לְהִנְהִיג אֶת יִשְׂרָאֵל כְּפִי בְּחִינּוֹתוֹ, וְלְהַכְנִיֵס בָּהֶם אֱמוּנָה בְּרוּרָה

וּמְזַכֶּכֶת, וְלֹא לְהִסְתַּכֵּל עַל שׁוֹם מְנִיעָה כָּלֵל. אֲבָל כְּשֵׁיט לְאָדָם
 "קִטְנוֹת אֲמוּנָה", וְאֵינוֹ מֵאֲמִין בַּכַּחוֹת שֶׁל עֲצָמוֹ, זֶה גּוֹרֵם לוֹ
 לְהִתְרַשֵּׁל לְהִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַכַּחוֹת שֶׁלוֹ, וְאֵינוֹ רוֹצֵה לְהִנְהִיג אֶת
 יִשְׂרָאֵל, וּמִמִּילָא מִפְּסִידִים אֲנָשֵׁי הָעוֹלָם שֶׁהָיוּ יְכוּלִים
 לְהִתְעַלּוֹת עַל יָדוֹ, וְאֵינָם זֹכִים לְהִגִּיעַ אֶל בְּרוּר וְזִכְרוֹן הָאֲמוּנָה
 שֶׁהָיוּ עֲלוּלִים לְקַבֵּל עַל יָדוֹ.

מה היתה התביעה על משה רבנו ?

אם כן, מובן מאד מה היתה התביעה על משה רבנו, ולמה
 נתראה לו הנחש, ולמה לקה בצרעת. כי הקדוש ברוך הוא רצה
 שיתגבר משה רבנו באמונה יתרה, ויאמין היטב גם בו בעצמו,
 שיש לו הכחות הכי גדולים להחזיר כל נשמות ישראל אל
 השם יתברך, להכניס בהם אמונה, ולהוציאם ממצרים, ואם
 משה יאמין בכחות שלו בעצמו, בודאי יפעל להכניס אמונה
 זאת בישראל, אבל תכף ומיד שאמר: והן לא יאמינו לי ולא
 ישמעו בקולי וגו' - זה בעצמו גרם - ולא שמעו אל משה מקצור
 רוח ומעבדה קשה. כי לא קבלו ממנו התחזקות זאת, שיש
 להם הכחות הכי גדולים לפעל כל מה שצריכים בעולם, ולכן
 לא האמינו שאי פעם יצאו ממצרים ויזכו לגאולה, ורק אחר

שנתעטר משה בעטרה של רחמנות, וסבל אותם בסבלנות יתרה, וגלה להם דרכי האמונה הקדושה, אז קבלו דבריו, ונכנסה בהם אמונה ברוחה ומזככת, ועל ידי זה סוף כל סוף יצאו ממצרים.

כשהצדיקים מתעטרים בעטרה של רחמנות

וכן מבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן חלק א' סימן יח), שמה שצדיקים מסרבים ללכת לעזור לנשמות ישראל, ולהנהיג אותם, זה מחמת מעוט אמונה שיש בנשמות ישראל, שזה גורם שנקנס חרון אף בצדיקים, ומסתירים פניהם מהעולם, ואינם רוצים להנהיגם, אבל כשהצדיקים מתעטרים בעטרה של רחמנות, ומפריס כעסם ברחמנות, אזי הולכים לעזור לנשמות ישראל, ומצליחים בשליחותם, כי צדיק צריך להאמין בכחות שלו, ולדעת שיש לו כח לעזור לנשמות ישראל, ואפלו כשרואה מעוט אמונה בישראל, חס ושלום, ונדמה לו שקשה מאד לעזרם, עליו להתגבר על הכעס וחרון אף, ולהתעטר במדת הרחמנות, ולומר שאף על פי כן ילך ויכניס בהם אמונה, ובזה בעצמו שיתגבר במדת הרחמנות, ויאמין שיש לו כח לפעל זאת, זה יתן לו הצלחה אמיתית, ובכל אשר יפנה יצליח.

לפְעָמִים עִם נִקְדָּה קִטְנָה יְכוּלִים לְהַפְךָ מִן הַקְצָה אֶל הַקְצָה וְזֶהוּ מֵה שְׁצִוָּה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמֹשֶׁה, שְׂיֵאחֲזוּ הַנְּחָשׁ בְּזַנְבוֹ, וְיִתְהַפֵּךְ לְמִטָּה בְּיָדוֹ, וְכִמוֹ שְׂכָתוּב (שְׁמוֹת ד, ד): שְׁלַח יָדְךָ וְאַחֲזוּ בְּזַנְבוֹ, וְיִשְׁלַח יָדוֹ וְיִחֲזַק בּוֹ וַיְהִי לְמִטָּה בְּכַפּוֹ. וּמִסְבִּיר מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל (לְקוּטֵי הַלְכוֹת גְּטִילַת יָדַיִם לְסַעֲדָה הַלְכָה ו' אוֹת מַג; וְכֵן עֲרוּבֵי תַחֲוּמֵי הַלְכָה ו' אוֹת יט), שְׁגִלָּה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ סוּד זֶה לְמֹשֶׁה רַבְּנוֹ, שְׂיֵשׁ כַּחוֹת עֲצוּמִים לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שְׂאֲפֵלוּ אִם נִמְצְאִים בְּתַקְרָף זֶה־מֵת הַנְּחָשׁ, חֵס וְשָׁלוֹם, אִם רַק יֵאחֲזוּ בַּנִּקְדָּה טוֹבָה קִטְנָה מְאֹד, כְּמוֹ בַקְצָה זָנַב הַנְּחָשׁ, וְיִטְרַחוּ לְמַצָּא אֵיזוֹ נִקְדָּה טוֹבָה, גַּם מִזֶּה יִתְהַפֵּךְ הַנְּחָשׁ לְמִטָּה, וְיֵצֵא מִן הַחוּל אֶל הַקְדָּשׁ, כִּי לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל יֵשׁ כַּחוֹת עֲצוּמִים, וְלִפְעָמִים עִם נִקְדָּה קִטְנָה בְּעֵלְמָא, יְכוּלִים לְהַפְךָ מִן הַקְצָה אֶל הַקְצָה, וְלַחֲזוֹר אֶל תּוֹךְ הַקְדָּשׁ בְּאַמְתּוֹ.

אָדָם צָרִיךְ לְהַעֲרִיף כַּחוֹתָיו, וְלֹא לְהַשְׁפִּילָם בְּפָנָי אַחֲרֵיהֶם וְסִפְר מוֹהֲרָא"ש נ"י סְפוּר נִפְלָא, אֵיךְ שְׂצַדִּיק צָרִיךְ לְהִזְהַר מְאֹד לְהֶאֱמִין בְּכַחוֹת שְׁלוֹ, וְלֹא לְהַשְׁפִּיל אֶת עַצְמוֹ אוֹ לְגַרֵעַ אֶת מַעֲלוֹתָיו בְּפָנָי אַחֲרֵיהֶם: פַּעַם עָלָה הַ"חֶפֶץ חַיִּים" ז"ל עַל עֲגֻלָּה, וְשָׂאֵל אוֹתוֹ הָעֲגֻלוֹן: "לֹאֵן תִּרְצָה לְנַסֵּעַ" ... וְאָמַר לוֹ: "אֶל בֵּיתִי

שָׁבַעִיר רַאדִין". הֶעֱגֵלוֹן לֹא הִכִּירוּ, וּבִהְיוֹתָם בַּדֶּרֶךְ שָׂאֵל:
 "הֵאֵם מִכִּיר אֶתְּךָ אֶת הַצְּדִיק הַגָּדוֹל הַ"חֲפֵץ חַיִּים" שֶׁגָּר בְּעִיר
 רַאדִין?" עָנָה וְאָמַר לוֹ הַ"חֲפֵץ חַיִּים" ז"ל: לָמָּה אֶתְּךָ קוֹרָא לוֹ
 "צְדִיק גָּדוֹל"? הוּא לֹא צְדִיק, הוּא אִישׁ פְּשוֹט מְאֹד... כְּאֲשֶׁר
 שָׁמַע זֹאת הֶעֱגֵלוֹן כְּעַם מְאֹד, וּצַעַק עֲלָיו: "אֵיךְ תִּרְהִיב נַפְשִׁי
 לְדַבֵּר עַל צְדִיק גָּדוֹל כְּזֶה כִּךְ" ... וְהַצְּלִיף בּוֹ עִם הַשּׁוֹט שֶׁבִּידוֹ...
 וְשָׁתַק הַ"חֲפֵץ חַיִּים" וְלֹא עָנָה לוֹ דְּבַר. בְּהִגִּיעַם אֶל עִיר רַאדִין,
 וַיֵּצְאוּ כָּל אַנְשֵׁי הָעִיר לִקְבֹּל אֶת פְּנֵי הַ"חֲפֵץ חַיִּים", אֲזַי הִבִּין
 הֶעֱגֵלוֹן אֶת טְעוּתוֹ הַגָּדוֹלָה, וְנִפְּל לְרַגְלֵי הַ"חֲפֵץ חַיִּים" ז"ל
 וּבִקֵּשׁ מִמֶּנּוּ מַחִילָה, עָנָה וְאָמַר לוֹ הַחֲפֵץ חַיִּים ז"ל: "הֶעֱוִלָּה
 הִיא שְׁלִי, שְׁדַבַּרְתִּי לְשׁוֹן הָרַע עַל עֲצָמֵי, וְעַכְשָׁו לְמַדְתִּי פָּרַק
 חֲדָשׁ בְּהִלְכוֹת לְשׁוֹן הָרַע, שְׂאָסוּר לְאָדָם לְדַבֵּר לְשׁוֹן הָרַע גַּם
 עַל עֲצָמוֹ..." כִּי אָדָם צָרִיךְ לְהַעֲרִיף אֶת הַכַּחוֹת שְׁלוֹ, וְלֹא
 לְהַשְׁפִּיל אוֹתָם בְּפָנֵי אַחֲרִים, רַק לְדַעַת שֵׁשׁ כַּח לְכֹל אֶחָד
 לְהַגִּיעַ לְכֹל הַמַּעֲלוֹת הַכִּי חֲשׁוּבוֹת שֵׁשׁ בְּעוֹלָם, וּכְשֶׁאָדָם הוֹלֵךְ
 תָּמִיד בַּדֶּרֶךְ זֶה, זוֹכֶה לְהַצְּלִיחַ בְּכָל עֲנָן.

יסוד גדול בחנוכה ילדים

וזה גם יסוד גדול בחנוכה ילדים, שצריכים להראות לכל ילד

את הכחות שלו, ולגלות לו שיש לו כחות לפעל כל מה שרוצה בחיים, ואפלו שמתרשל הילד, ואומר, "אינני יכול"; "אינני מבין"; "אינני מסגל" - צריכים להכחיש אותו תכף ומיד, ולומר לו בתקיפות: "אתה כן יכול!", "אתה כן מבין!", "אתה כן מסגל!", ובזה יכניס בו "בטחון עצמי", ולבסוף יצליח בכל עניונו, מה שאין כן אם משפילים אותו, ומחזקים את דבריו, "אתה באמת לא יכול", "אתה באמת לא מבין" "אתה באמת לא מסגל", ועוד מוסיפים להשפיל אותו ולומר: "ממך כבר לא יהיה שום דבר", בזה הורסים אותו לגמרי, וגורמים לו כל הכשלונות בחיים, רחמנא ליצלן, ולכן הדבר הראשון בחנוך - לבנות ולהגדיל הכחות של כל ילד, ולהראות לו שיש לו כחות עצומים לעשות הכל, ובזה יהיה בטוח שיגדל הילד חזק ובריא, ויצליח מאד בחיים. והשם יתברך יזכנו להתחזק מאד במדת האמונה הקדושה, ותהיה לנו אמונה ברורה בהשם יתברך ובצדיקיו האמתיים, וגם תהיה לנו אמונה ברורה בעצמנו, שאנו יכולים להגיע אל המעלות הכי גדולות בעבודת השם יתברך, ובזכות האמונה נזכה לקבל פני משיח צדקנו ולהגאל גאלת עולם במהרה בימינו, אמן ואמן.

הַזְדַּמְנוּת נִפְלְאָה!

”הַמְשַׁתְפָּטֵף בְּהַדְפָּסֶת ”אֲשֶׁר
בַּנְּחָל”, (אף כַּמָּוֶה אֲנָשִׁים בְּנֶחֱד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֲנִין שִׁיֶּצְטָרֵךְ...”

(כ"ק מרן מוהר"א ש"ש ל"ט"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפָּסֶת הַפְּרָכִים
הַקְדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בַּנְּחָל':

052-7622316